

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohlávkem ve věci

žalobce: Y A O [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Vlkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti
žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČ 00 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČ 697 97 111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 1 013 697,20 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci úroky z prodlení z částky 110 594 Kč ve výši 9% ročně za období od 10.7.2018 do 18.10.2018, a to od do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. **Zamítá** se žaloba v části žalobního požadavku na úhradu 1 013 697,20 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 10.7.2018 do zaplacení.
- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 162 662 Kč, a to k rukám právního zástupce žalobce do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 2. 2018 domáhá po žalované úhrady částky 124 291,20 Kč a částky 1 000 000 Kč, to vše se zákonným urokem z prodlení od 10. 7. 2018 do zaplacení, a dále omluvy, jejíž znění specifikuje v rámci petitu žaloby. Podstatou žalobních tvrzení je skutečnost, že vůči žalobci bylo zahájeno usnesením ze dne 26. 5. 2015 trestní stíhání a následně proti němu byla podána obžaloba pro skutek právně kvalifikovaný jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí s tím, že celé trestní řízení bylo ukončeno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. [REDAKCE] dne 24. 7. 2017 tak, že věc byla postoupena Úřadu [REDAKCE] k projednání přestupku s tím, že toto usnesení nabylo právní moci dne 30. 11. 2017. Žalobce se tak žalobou uplatněných nároků domáhá z titulu vydání nezákonného rozhodnutí, přičemž částku ve výši 124 291,20 Kč požaduje jako majetkovou škodu, a to konkrétně za náklady vynaložené na obhajobu, a částku ve výši 1 000 000 Kč a omluvu požaduje za nemajetkovou újmu, která byla žalobci způsobena trestním stíháním. V žalobě a jejích doplněních pak žalobce popisuje, že v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání bylo zasaženo do jeho rodinného života, když toto trestní stíhání mělo fatální dopad na vztah žalobce a jeho nezletilé dcery, a dále do profesního života, když bylo v důsledku trestního stíhání ukončeno velmi lukrativní zaměstnání žalobce a následně nebyl žalobce schopen opatřit si jinou práci, neboť byl trestně stíhán, a byl nucen odstěhovat se do zahraničí, konkrétně do [REDAKCE]
2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 23. 10. 2018, ve kterém uvádí, že nárok uplatněný žalobcem uznává jenom částečně, a to co do částky 110 594 Kč, a to v části požadované majetkové škody na náklady účelně vynaložené obhajoby, a dále v části, jíž se žalobce domáhá omluvy za nezákonné rozhodnutí, resp. nezákonné trestní stíhání, když žalovaný uvádí, že ve stanovisku ze dne 16. 10. 2018 se žalovaná žalobci za nezákonné trestní stíhání, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDAKCE] omluvila. Žalovaná tak zcela neuznala nárok žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním, a pokud jde o náhradu nákladů obhajoby, tyto žalovaná odškodnila s výjimkou úkonů právní služby, jenž byly nárokovány takto: 10. 11. 2014 – účast při výsledku u policie, 24. 11. 2014 – porada s klientem, 1. 6. 2015 – stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, 22. 7. 2015 – prostudování spisu, 29. 7. 2015 – účast při výsledku svědka, 22. 1. 2016 – návrh na zastavení trestního stíhání a 23. 3. 2017 – návrh na provedení důkazů.
3. Na jednání konaném dne 14. 1. 2019 vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 110 594 Kč s příslušenstvím od 19. 10. 2018 a soud na tomto jednání usnesením v tomto rozsahu řízení zastavil. Podáním ze dne 12. 2. 2019 pak vzal žalobce zpět svoji žalobu i v požadavku na písemnou omluvu žalované a soud v tomto rozsahu řízení rovněž částečně zastavil dne 26. 2. 2019 usnesením na č.l. 145.
4. Prvé jednání ve věci se konalo 14. 1. 2019 a na tomto učinily strany nesporným, že pokud jde o majetkovou škodu, zůstává mezi nimi předmětem sporu zaplacení náhrady za úkony právní služby, které vynaložil žalobce, v tomto rozsahu úkonů: 10. 11. 2014 – účast při výsledku policie, 24. 11. 2014 – porada s klientem, 22. 7. 2015 – prostudování spisu a 23. 3. 2017 – návrh na provedení důkazu. Ohledně zbytku žalovanou sporovaných úkonů právní služby, tj. úkonů ze dne 1. 6. 2015 – stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, 29. 7. 2015 – účast při výsledku svědka R [REDAKCE] O [REDAKCE] a 22. 1. 2016 – návrh na zastavení trestního stíhání žalobce souhlasil s tím, jak náhradu škody ohledně těchto úkonů modifikoval v rámci odškodnění žalovaný, tedy souhlasil s provedeným krácením odměny, tj. nároku na náhradu škody. Předmětem řízení pak tedy v návaznosti na výše citovaná usnesení o částečném zastavení řízení, zůstaly sporné úkony právní služby, jakožto majetková škoda, a finanční zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným trestním stíháním.
5. Z uplatnění nároku na náhradu škody, sepsaného žalobcem a adresovaného Ministerstvu spravedlnosti ze dne 4. 1. 2018 a ze stanoviska Ministerstva spravedlnosti ze dne 16. 10. 2018 soud zjistil, že žalobce žalobou uplatněný nárok u žalované předběžně uplatnil dne 9. 1. 2018.

6. Z účastnického výsledku žalobce soud zjistil následující. Předmětné trestní řízení bylo zahájeno z podnětu manželky žalobce a bylo důsledkem hlubších a rozsáhlejších konfliktů v rodinných vztazích, vyvolaných zejm. tím, že manželka žalobce trpěla psychickým onemocněním eskalovaným tím, že přestala brát doposud užívané léky, čímž se situace vyhrotila a což vyústilo v podání předmětného trestního oznámení na žalobce, které poté vedlo k zahájení posuzovaného trestního řízení. Žalobce jako nejzásadnější zásahy v souvislosti s trestním stíháním pocítuje zásahy do rodinného života, kdy dle jeho tvrzení došlo trestním řízením k rozvratu jeho manželství, což však soud nemá za prokázané, neboť zejm. ze čtených listinných důkazů se podává, že manželé měli mezi sebou spory již před zahájením trestního řízení a spíše naopak lze konstatovat, že nikoliv dobré vztahy manželů vyústily v zahájení předmětného trestního řízení. Dále má žalobce za to, že předmětným trestním řízením byly zpřetrhány jeho vztahy s dcerou S. [redacted] které měly být do té doby bezproblémové. Ani v tomto ohledu nemá soud za prokázané, že by trestní řízení samo o sobě bylo hlavní příčinou zhoršení či zpřetrhání vztahů žalobce jako otce s jeho dcerou, když z výpovědi otce se podává, že hlavní příčinou byla skutečnost, že vztahy mezi rodiči nebyly samy o sobě dobré, resp. byly značně vyhrocené (patrně v důsledku psychické poruchou na straně matky). Z výpovědi otce tak soud zjistil, že tyto špatné a konfliktní vztahy mezi rodiči byly naopak samy o sobě způsobily vyvolat takové neshody mezi rodiči, kdy matka učinila dceru součástí těchto sporů do té míry, že došlo k narušení vztahů mezi otcem a dcerou. Soud posuzoval v rámci hodnocení výpovědi otce i skutečnost, že na narušení vztahů mezi otcem a dcerou mělo jistě svůj díl i posuzované trestní řízení, neboť v rámci něho byl otec vykázán z obydlí a dcera byla nucena se vyjadřovat k jeho průběhu, nicméně soud dospěl k závěru, že zásadní příčinou narušení těchto vztahů byly právě rodinné konflikty a teprve sekundární příčinou narušení těchto vztahů, bylo zahájené trestní řízení. Resp. z výpovědi otce lze uzavřít, že matka využila podání trestního oznámení jakožto prostředek řešení či eskalování vzájemných konfliktů, tedy zahájené trestní řízení bylo pouze jedním z projevů konfliktů mezi rodiči, přičemž z výpovědi otce se podává právě i to, že hlavní příčina dopadů do jeho osobnostní sféry byla zapříčiněna spory s manželkou, když se tyto přenesly jak na již narušené vzájemné vztahy manželů tak zejm. i na vztahy s dcerou. Z výpovědi otce tak soud zjistil, že zahájené trestní stíhání nebylo příčinou dopadů do rodinné osobnostní sféry žalobce, ale prostředkem (pro matku), jak tyto zásahy na straně otce vyvolat, což však nelze přičítat trestnímu řízení (a potažmo státu) jako takovému. Pokud jde o zásahy do profesní sféry, má soud z výpovědi otce za prokázané, že tyto byly ovlivněny primárně rovněž rodinným rozvratem mezi žalobcem a jeho manželkou, kdy žalobce ve své výpovědi sám uváděl, že jeho manželka kontaktovala nadřízené z práce a ostatní kolegy z práce, což vedlo v posledku k tomu, že tyto jej nutili, aby situaci nějak vyřešil, a jelikož se toto nezdařilo a manželka, jakožto způsob řešení vzniklé situací, podala trestní oznámení a bylo zahájeno předmětné trestní řízení, tak byl nakonec pracovní poměr žalobce ukončen, když k ukončení došlo dohodou. Ani zde tak soud z výpovědi otce neučinil závěr, že by k ukončení pracovního poměru došlo v důsledku trestního stíhání, neboť jak otec uvedl, manželka velmi nevhodně kontaktovala s rodinnými problémy zaměstnavatele žalobce, dále k ukončení pracovního poměru došlo dohodou, a dále i zde bylo trestní stíhání pouze prostředkem pro eskalování rodinných konfliktů (tedy nikoli příčinou zásahu do profesní sféry, ale projevem rodinných neshod /jež byly hlavní příčinou zásahů/). Pokud jde o zásahy do sociální sféry, zde tyto soud nemá za prokázané, neboť žalobce poukazoval na zpřetrhání vazeb se společnými rodinnými přáteli, k nimž však došlo dle výpovědi otce primárně opět právě rozvratem mezi manželi. Žalobce netvrdil zásahy způsobené medializací, a pokud jde o zdravotní zásahy, žalobce uváděl to, že trestní stíhání obtížně snášel a trpěl depresemi, nicméně medikamenty neužíval, tedy soud má za to, že ani zásahy ve zdravotní sféře nebyly nestandardní.
7. Ze schvalovací doložky Ministerstva spravedlnosti ze dne 17. 10. 2018 soud zjistil, že žalovaná uhradila žalobci dne 18. 10. 2018 částku 110 594 Kč.
8. Z prohlášení sepsaného panem C. [redacted] D. [redacted] dne 31. 1. 2019 soud zjistil, že pan C. [redacted] D. [redacted] pracoval pro stejného zaměstnavatele jako žalobce od dubna roku 2013, konkrétně

pracoval jakožto podřízený žalobce. S žalobcem zůstal v úzkém kontaktu až do roku 2015, respektive roku 2016. Z tohoto potvrzení se podává, že manželka žalobce obtížně snášela stěhování z [redacted] do [redacted] a dále se podává, že manželka žalobce trpěla [redacted] kterou byla nucena léčit a že již v době pobytu ve [redacted] nastal v souvislosti s touto poruchou incident v rodině žalobce. Z kontextu celého potvrzení soud zjistil, že rodinné problémy žalobce s jeho manželkou započaly již před rokem 2015, když se žalobce s manželkou přestěhovali do [redacted] a tyto rodinné problémy postupně v souvislosti s psychickou poruchou manželky žalobce eskalovaly, až nakonec vyústily v problémy žalobce u jeho zaměstnavatele, konkrétně společnosti [redacted]. Z obsahu tohoto potvrzení se výslovně podává, že zaměstnavatel se rozhodl přestat se žalobcem spolupracovat výhradně z důvodu rodinné situace žalobce. Z celého potvrzení soud neučinil závěr, že by jak rodinné vztahy, tak profesní sféra žalobce, byla jakkoli zasažena trestním řízením, když pan C. [redacted] D. [redacted] výslovně uvádí, že manželské soužití žalobce bylo již dříve rozvráceno, respektive narušeno, a tato situace se přestěhováním do Prahy zhoršila, a dále když výslovně potvrdil, že k zásahu do profesní sféry došlo v důsledku rodinných problémů, nikoli v důsledku trestního stíhání.

9. Z e-mailů žalobce adresovaných dceři (e-mailová komunikace v angličtině je založena na čl. 120 až 131 a překlady na čl. 151 až 160), soud zjistil, konkrétně z e-mailů ze dne 31. 7. 2016, 4. 7. 2016, 25. 12. 2018, 9. 1. 2017, 1. 1. 2017, 25. 12. 2016, 14. 12. 2016, 9. 11. 2016, 11. 10. 2016, 31. 7. 2018 a 31. 7. 2018, že žalobce opakovaně kontaktoval svou dceru, za účelem toho, aby se sešli, nebo aby jej kontaktovala, a rovněž se z těchto e-mailů podává, že dcera na tyto výzvy otce nereagovala. Soud však z těchto e-mailových zpráv neučinil žádný závěr ohledně příčin, které vedly k tomu, že dcera s otcem nekomunikovala, když tyto e-mailové zprávy dokládají pouze to, že otec se snažil o navázání kontaktu s dcerou, nikoli příčinu přerušení kontaktů. Z e-mailové zprávy otce dceři z 18. 10. 2014 soud zjistil, že se žalobce odmítl vrátit do společného bydlíště vzhledem k tomu, že bylo zahájeno trestní řízení, respektive že mu byl zakázán styk, když se z tohoto e-mailu podává, že žalobce obviňuje zejména manželku z toho, že využila institutů trestního řízení k tomu, aby jej vykreslila ve špatném světle, a kdy se žalobce obává, že jak manželka, tak dcera by mohly kdykoli těchto institutů opakovaně využít k tomu, aby byl z bydlíště odveden. Z e-mailu se rovněž podává, že manželka a dcera vykreslily žalobce orgánům činným v trestním řízení jako monstrum, což jím vyčítá.
10. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 10. 2014 č. j. [redacted] soud zjistil, že soud nařídil předběžné opatření, kterým žalobci uložil povinnost dočasně opustit byt, který dosud užíval společně s manželkou a dcerou, dále uložil žalobci povinnost zdržet se setkávání s manželkou a dcerou, dále uložil povinnost zdržet se vstupu do domu na adrese [redacted] a jeho okolí s tím, že toto předběžné opatření trvá 1 měsíc od jeho vykonatelnosti. Z odůvodnění tohoto usnesení se podává, že dne 9. 10. 2014 byl žalobce vykázán ze společného obydlí na dobu 10 dnů s tím, že v úředním záznamu o vykázání jsou uvedeny manželka a dcera jakožto ohrožené osoby. Soud dále konstatuje obsah návrhu na nařízení předběžného opatření, v němž manželka uvádí, že žalobce manželku vyhazoval z obydlí opakovaně již ve [redacted] a ani přestěhováním do České republiky v roce 2012 se situace nezlepšila. Naopak se násilí začalo stupňovat. Přičemž tomu byla často přítomna nezletilá dcera. Proto manželka jakožto návrhvatelka navrhuje vydání předběžného opatření. Soud poté konstatoval, že úředním záznamem Policie ČR z 9. 10. 2014 bylo osvědčeno, že byla vyslechnuta manželka ve věci prověření domácího násilí a úředním záznamem Policie ČR o vykázání z 10. 10. 2014 bylo osvědčeno, že dne 9. 10. 2014 příslušník Policie ČR vykázal žalobce ze společného obydlí, které obýval s manželkou a dcerou, jakož i z bezprostředního okolí, a dále z okolí školy. Soud pak uzavřel, že z odůvodnění vykázání se podává, že prověřováním podezření na domácí násilí bylo zjištěno, že podezřelý žalobce dlouhodobě slovně i fyzicky napadá a týrá svojí manželku. Z úředního záznamu o podání vysvětlení dcery žalobce: S. [redacted] O. [redacted] ze dne 9. 10. 2014 se podává, že dcera bydlí společně s žalobcem a svojí matkou, to jest manželkou žalobce v rodinném domě na adrese [redacted] když se na tuto adresu přestěhovali z [redacted]

v lednu roku 2013. Dcera sama uvádí, že žalobce je násilný vůči své manželce, to jest její matce, a to fyzicky i verbálně. Pokud jde o vztahy k ní, uvádí, že se chová normálně a je na ní hodný. Dcera rovněž potvrzuje, že otec byl násilný vůči manželce i v [REDAKCE] ale od té doby, co žijí v [REDAKCE] se situace zhoršila, s tím, že si myslí, že je to zapříčiněno stresem v práci. Dcera potvrzuje, že byla osobně přítomna fyzickému napadení matky žalobcem s tím, že uvádí, že útokům předcházely verbální útoky, následovaly útoky fyzické a dcera i zasahovala, ve snaze tomuto učinit konec. Vzpomněla si konkrétně na dva případy, které konkrétně popsala. Jako jeden z případů popisuje dcera situaci, kdy měl žalobce přijít do ložnice s nožem, kde byla společně dcera i manželka žalobce, a s tímto nožem vyhrožoval manželce zabitím. Dcera situaci uklidnila. Tato událost byla stará zhruba 5 měsíců před podáním vysvětlení. Dcera uvádí, že žalobce manželku verbálně a fyzicky napadne zhruba každých několik týdnů, ale stupňuje se to, je to jednou za dva až tři týdny. S tím, že uvádí, že běžné konflikty občas přerostou v to, že žalobci z ničeho nic přeskočí a situace se vyhroť. Dcera rovněž potvrdila, že se již v minulosti stalo, že žalobce zamkl manželku ve sklepě a nechal jí tam. Dcera rovněž potvrdila, že matka bere léky na psychické potíže, které jsou dle názoru dcery vyvolány dřívějšími konflikty se žalobcem a rovněž finančními problémy. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 7. 2015 č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že tímto soud nařídil předběžné opatření, kterým žalobci uložil zdržet se setkávání s manželkou a dcerou a navazování kontaktu s nimi s tím, že v rámci odůvodnění tohoto usnesení soud konstatoval, že agresivní chování žalobce vůči manželce je dlouhodobé a nyní se agrese začala dotýkat i nezletilé dcery. Soud uvádí, že odpůrce byl již podruhé vykázán policií, navrhovatelky nadále fyzicky nenapadá, ale napadá je ústně, pronásleduje je na sociálních sítích. Navrhovatelky se tak rozhodly situaci řešit odchodem z dosud společného bydliště, avšak obávají se dalšího pronásledování. Z toho soud uzavřel, že jejich obavy jsou důvodnými a předběžné opatření nařídil. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015 č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že tímto soud prodloužil nařízené předběžné opatření z 27. 3. 2015 do 8. 11. 2015, když o toto žádala jak manželka, tak dcera, a soud uzavřel, že z předložené korespondence a vyjádření navrhovatelek vyplývá, že vztahy mezi manžely jsou napjaté a protichůdné a prodloužení předběžného opatření je vhodným nástrojem ke zklidnění vztahů. Soud dále uvedl, že doporučuje žalobci opustit konfrontační kurz, pokud má zájem se dále stýkat s dcerou. Rovněž podotkl, že toto platí i pro manželku žalobce. Z protokolu o úkonu ze dne 15. 10. 2015 soud zjistil, že v rámci realizace nařízeného předběžného opatření se do obydlí žalobce a manželky dostavil soudní vykonavatel, když navrhovatelka uvedla, že žalobce již několik dní neviděla a neví, kde se zdržuje, a klíče mu údajně odebrala. Dále navrhovatelka projevila lítost, že odpůrce nechala vykazat. Soudní vykonavatel pak vylepil oznámení o předběžném opatření ve vztahu k žalobci, jakožto odpůrci. Žalobce tomuto nebyl přítomen. Soud ze všech těchto provedených listin nemá za prokázané to, že by v důsledku nařizovaných předběžných opatření a citovaných úkonů orgánů činných v trestním řízení, došlo k zásahu do osobnostní sféry žalobce, pokud se týká o jeho vztah k dceři. V tomto ohledu pak soud vyšel zejména z úředního záznamu o podání vysvětlení z 9. 10. 2014, v němž nezletilá dcera sama jasně popisovala konflikty mezi rodiči a násilné chování žalobce vůči její matce, to jest manželce žalobce. Pokud sama dcera takto orgánům činným trestním řízení v tomto smyslu vypověděla, nelze shledat zásah v osobnostní sféře žalobce v tom, že at' už soudy či orgány činné v trestním řízení poté vycházely mimo jiné z těchto tvrzení dcery a shledávaly v nich oporu pro ukládání povinnosti žalobci, který se týkal mimo jiné zamezení styku s nezletilou. K závěru, že tyto listiny nedokládají, že trestní řízení zasáhlo do osobnostní sféry žalobce, je nutno doplnit i to, že sama dcera vystupovala v pozici navrhovatelky. Soud tak má za to, že těmito důkazy nebylo prokázáno, že by předmětná rozhodnutí či úkony orgánů činných v trestním řízení zasáhly do osobnostní sféry žalobce ve vztahu k jeho dceři, když je patrné, že dcera byla účastna rodinných konfliktů a sama tyto popisovala jako zdroj svých neshod s otcem.

11. Z e-mailové komunikace žalobce a manželky z 16. 10. 2014 soud zjistil, že manželka tímto e-mailem sděluje žalobci, že má zájem na tom, aby se žalobce vrátil do společné domácnosti a

pokusili se dřívější neshody urovnat, a že žalobce tuto příležitost využívá. Z těchto listinných důkazů soud nezjistil, že by příčinou dřívějších neshod bylo trestní řízení či úkony orgánů činných v trestním řízení, když jak uvedeno, obsahem této komunikace je pouze vyjádření přání manželky k obnovení manželského soužití, když nikterak nepotvrzuje, že by toto mělo souvislost s nějakým konkrétním úkonem v rámci trestního řízení.

12. Ze spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil následující. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením Policie České republiky z 26. 5. 2015 č. j. [REDAKCE], když tímto bylo zahájeno trestní stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu, jako obviněného ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku a přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, a nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 28. 4. 2016 byla Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4 podána k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 obžaloba na žalobce, a to pro podezření ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí, podle § 199 odst. 1 a 2, písm. d) trestního zákoníku. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 7. 2017 č. j. [REDAKCE] pak byla podle § 222 odst. 2 trestního řádu, trestní věc kvalifikovaná jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, podle § 199 odst. 1 a 2 písm. d), trestního zákoníku postoupena Úřadu městské části Praha 4 k projednání věci jako přestupku s tím, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017 byla zamítnuta stížnost podaná proti tomuto usnesení státní zástupkyní, a tedy toto usnesení o postoupení věci Úřadu městské části Praha 4 jakožto přestupku, nabylo právní moci 30. 11. 2017, čímž bylo trestní stíhání vůči žalobci ukončeno a dále pokračovalo projednávání přestupku. Z odůvodnění tohoto usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 7. 2017 se podává, že soud shledal, že ze všech důkazů, které byly provedeny, jasně vyplývá, že soužití žalobce s jeho manželkou se ocitlo v dlouhotrvající krizi, kdy se manželé vzájemně obviňují z toho, že trpí psychiatrickými onemocněními a hádky mezi nimi byly na denním pořádku. Soud konstatuje, že žalobce jakožto obžalovaný je vůči poškozené vulgární, sarkastický, a chová se tak, že tuto ponižuje, a do vzájemného konfliktu zatahuje i dceru. Soud dále uvádí, že má za to, že žalobce po čase obrátil urážlivé chování i vůči dceři. Z provedeného dokazování má tamní soud za zjištěné, že soužití manželky a žalobce provázely i násilnické epizody ze strany žalobce. Soud tak poté uzavírá, že šlo o patologický vztah, který pokračuje rozvodovým řízením, kterého nebyla ušetřena ani nezletilá dcera. Tamní soud pak souhrnem uvádí, že ačkoli byly ve vzájemném soužití žalobce a jeho manželky přítomné násilné incidenty a vulgární agrese, jednáním žalobce nebyla naplněna objektivní stránka skutkové podstaty trestného činu dle § 199 trestního zákoníku. K tomuto soud uvádí, že partnerské soužití se zhoršilo po přestěhování do [REDAKCE] na začátku roku 2013, zejména po autonehodě v roce 2014. Manželka žalobce s dcerou neměly finanční nouzi a ve společném domě pobývaly většinou samy, neboť žalobce pracoval. Soud neměl za prokázané, že by byla manželka žalobcem kontrolována či omezována, s výjimkou týdne v říjnu roku 2014, který předcházela předmětným vykázáním ze společného obydlí. Soud dále uvádí, že ze znaleckého posudku je patrné, že manželka má [REDAKCE] a že na ni působilo mnoho stresových faktorů, jako osamělost v cizím kulturním prostředí, problémy s domem, absence rodiny, workoholismus žalobce, jeho nezájem o rodinu a rovněž i urážlivé chování žalobce vůči manželce. Dcera rodičů potvrdila v rámci trestního řízení, že byla přítomna vzájemným incidentům, kdy žalobce manželce nadával, a manželka si toto nenechala líbit. Soud uzavřel, že nemá za to, že by v daném případě šlo o disproporční nevyrovnaný vztah, v němž by jeden z partnerů byl systematicky dlouhodobě a opakovaně ponižován ve smyslu domácího násilí, když má soud za to, že síly obou partnerů byly v konfliktech vyrovnané. Soud uvedl, že v projednávaném případě jde o dlouhodobě konfliktní vztah, který byl ovlivněn jak bipolárně afektivní poruchou manželky, tak vulgárním chováním žalobce. Soud tak má za to, že jsou zde pochybnosti o tom, že by obžalovaný naplnil objektivní stránku trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí, nicméně má za to, že jednání obžalovaného bylo hrubé a skutek by tak mohl být posouzen jakožto přestupek. Z protokolu o výsledku dcery jakožto svědka, z 29. 7.

2015 soud zjistil, že rodiče se s dcerou přestěhovali do České republiky asi v lednu 2012, když popisovala, že již předtím rodinné vztahy nebyly dobré. Za zásadní označila i autonehodu, která se stala zhruba 2 roky zpátky, to jest zhruba v polovině roku 2013, v rámci které manželka žalobce havarovala a žalobce jí vyčítal zničení vozidla, aniž by reflektoval to, že nikdo nebyl zraněn. Dcera rovněž popisovala verbální přestřelky mezi rodiči, kdy otec označoval matku za kurvu, špindíru a podobně, a rovněž situace, kdy se snažila konflikty mezi rodiči urovnat. Rovněž popisovala konflikt ze září, kdy otec s nožem mával vůči matce, a dcera byla nucena situaci řešit. Popisovala i to, že žalobce sám tyto konflikty špatně snášel, a poté co se vrátil po vykazání z domů zpět, byl ze situace smutný a bylo mu věci líto, chtěl věci napravit. Nicméně pak dceři opět začal vyčítat, že na něj policii zavolaly, že vypovídala, jak vypovídala, a podobně. Z výpovědi dcery se podává, že konfliktní chování rodičů bylo vzájemné. Z přepisu nahrávky konfliktu žalobce a manželky na čl. 531 se podává, že žalobce v rámci tohoto konfliktu sděloval, že je mu jedno osud manželky i dcery, že nemá zájem na společném soužití a že si zahrávají s ním, jakožto s nebezpečnou osobou. Rovněž se vyjadřuje v tom smyslu, že majetek patří jemu a že manželka nic nedělá. Přičemž manželce sprostě nadává (viz např. přepis na čl. 539 a 540). Z protokolu o hlavním líčení ze dne 22. 2. 2017 soud zjistil, že i dcera měla před zahájením trestního řízení konflikty s otcem, v rámci nichž jí nadával, například když četl bez oprávnění její textové zprávy na mobilu, nebo když popisovala, že jeho chování se promítlo do vztahu k jejím kamarádům. Z návrhu na doplnění dokazování ze dne 23. 3. 2017 čl. 887 soud zjistil, že právní zástupce žalobce jako obžalovaného tímto z vlastní iniciativy rekapituloval návrhy na doplnění dokazování.

13. Soud ve věci učinil závěr o skutkovém stavu, který koresponduje s výše popsánými skutkovými zjištěními, na které pro stručnost odkazuje, zejm. pak pokud jde o průběh trestního řízení a zásahy do osobnostní sféry žalobce. Z důkazů výše citovaných byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud níže podává, plně postačující – z tohoto důvodu tak soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel. Soud tak nehodnotil zejména listiny týkající se průběhu trestního řízení, když zásadní dokumenty z průběhu trestního řízení soud zhodnotil v rámci důkazu čtení spisem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. [REDAKCE] a dále důkazy, které se týkají poskytnutých právních služeb, když žalovaný většinu těchto nákladů dobrovolně uhradil a ve zbytku nebylo mezi stranami po skutkové stránce sporu, že úkony byly učiněny, nicméně každá ze stran měla pouze odlišný právní názor, zda jde o úkony účelně vynaložené k odstranění nezákonného rozhodnutí.

14. Soud posoudil věc po právní stránce podle výše uvedených ustanovení:

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31 odst. 1 OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 téhož ustanovení náklady zastoupení jsou součástí

nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 26 OdpŠk, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z.").

Podle § 14 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Ust. § 15 odst. 2 OdpŠk pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

15. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk). K tomuto soud doplňuje, že uplatnění nároku žalobcem ze dne 4.1.2018, doručené žalované dne 9.1.2018, bylo řádným předběžným uplatněním nároku ve smyslu odškodňovacího zákona, když žalobce svůj nárok dostatečně určitě specifikoval a doložil standardní plnou mocí, v českém jazyce a s obvyčejným podpisem. Předběžné projednání nároku je ze strany žalované neformalizovaným úkonem, kdy žalovaná nemá k dispozici právní prostředky, na jejichž základě by mohla k podání žalobce nepřihlížet či toto neuznat proto, že žalobce nedodal požadované doklady (vč. vyšší formy plné moci); žalovaná tak nese riziko, že pokud žádosti jen z těchto důvodů nevyhoví, může toto mít v budoucnu např. procesní následky v soudním řízení (náklady řízení apod.)
16. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku.
17. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. je nutno považovat pro svou povahu nikoli za nesprávný úřední postup, ale za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu obecně srov. např. závěry Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením (viz výše). Je tak naplněn předpoklad odpovědnostního titulu žalované z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 5. 2015, č. j. [REDAKCE] vydané Policií ČR, Obvodní ředitelství Policie [REDAKCE] SKPV II. oddělení, odboru obecné kriminality, které bylo odklizené usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4, č. j. [REDAKCE] ze dne 24. července 2017, kterým byla podle § 222 odst. 2 trestního řádu trestní věc žalobce, v pozici obžalovaného, právně kvalifikovaná jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 a 2 písm. d) trestního zákoníku, postoupena [REDAKCE] k projednání věci, jako přestupku s tím, že toto usnesení nabylo právní moci dne 30. 11. 2017.
18. Pokud jde o náhradu **majetkové škody (obhajné)**, pak soud vyšel z nesporných tvrzení účastníků a ohledně úkonů, které žalovaný dobrovolně neodškodnil k žádosti žalobce, rozhodl soud takto:

- 10. 11. 2014 – účast při výslechu u policie – nejedná se o úkon právní služby, jehož účelem by bylo odstranění nezákonného rozhodnutí, když tento úkon byl učiněn ještě před tím, než bylo nezákonné rozhodnutí vydáno;

- 24. 11. 2014 – porada s klientem – nejedná se o úkon právní služby, jehož účelem by bylo odstranění nezákonného rozhodnutí, když tento úkon byl učiněn ještě před tím, než bylo nezákonné rozhodnutí vydáno;
- 1. 6. 2015 – stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání – žalobce na jednání konaném dne 14. 1. 2014 konstatoval, že s krácením odměny za tento úkon právní služby, jak jej učinila žalovaná, souhlasí; zároveň odškodnění bylo poskytnuto v uvedené výši žalovanou správně s odkazem na usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. [REDACTED];
- 22. 7. 2015 – prostudování spisu – nejedná se o úkon dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu, když nešlo o prostudování spisu při skončení vyšetřování (viz rovněž usnesení NSS sp. zn. 5 Azs 33/2008);
- 29. 7. 2015 - účast při výslechu svědka R [REDACTED] O [REDACTED] – žalobce na jednání konaném dne 14. 1. 2019 souhlasil s krácením odměny, jak jej dobrovolně poskytla žalovaná, tedy žalobce se v tomto rozsahu uplatněného nároku vzdal;
- 22. 1. 2016 – návrh na zastavení trestního stíhání – žalobce na jednání konaném dne 14. 1. 2019 souhlasil s krácením odměny za tento úkon právní služby, jak jej odškodnila dobrovolně žalovaná; zároveň odškodnění bylo poskytnuto v uvedené výši žalovanou správně s odkazem na usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 1908/17;
- 23. 3. 2017 – návrh na provedení důkazů – toto podání je založeno na č. l. 887 trestního spisu, přičemž z tohoto se podává, že obžalovaný toliko shrnuje své návrhy na doplnění dokazování, které již ve věci učinil, soud tak má za to, že nešlo o náklad na úkon právní služby, který by byl nezbytný a účelně vynaloženým na zrušení či změnu nezákonného rozhodnutí.

19. Žalobce se tak žalobou celkově domáhal na majetkové škodě tvořené náklady vynaloženými na obhajobu částky 124 291,20 Kč, přičemž žalovaný žalobci na tyto nároky uhradil částku 110 594 Kč, a to dne 18. 10. 2018 (tj. po podání žaloby a uplynutí lhůty pro předběžné projednání nároku). Předmětem řízení tak zůstala v této části žaloby částka ve výši 13 697,20 Kč, jakožto rozdíl mezi částkou, která byla žalobcem, jakožto majetková škoda nárokována, a částky 110 594 Kč, kterou žalovaný žalobci dobrovolně uhradil. Jak uvedeno výše, soud dospěl k závěru, že žalobce nemá nárok na náhradu majetkové škody tvořené náklady vynaloženými na právní úkony, které jsou uvedeny výše a které žalovaný neodškodnil, a proto soud žalobní požadavek v částce 13 697,20 Kč zamítl a vzhledem k tomu, že v části 110 594 Kč bylo již řízení, způsobem uvedeným výše zastaveno, je tímto způsobem vypořádán celý nárok uplatněný žalobcem z titulu majetkové škody; s výjimkou zákonných úroků z prodlení z částky, která byla žalovanou žalobci zaplacená a které soud žalobci přiznal.

20. Pokud jde o žalobní požadavek na úhradu **1 000 000 Kč jakožto finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí**, resp. s nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDACTED] uvádí soud následující.

21. Jak uvedeno, v posuzovaném případě nebyl žalobce odsouzen a věc byla postoupena k řešení v přestupkovém řízení, čímž je dána odpovědnost žalované za škodu a nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 OdpŠk.

22. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečnosti, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život

trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04).

23. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí, resp. omluva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).
24. Pokud jde o zásahy do osobnostní sféry žalobce, pak soud shledal následující. Hlavní příčinou zásahů do osobnostní sféry žalobce bylo vzájemné chování manželky a žalobce, které vedlo již delší dobu před zahájením trestního stíhání (již před rokem 2013) k narušení a následně rozvratu jejich manželského soužití, kdy příčinou tohoto byla na jedné straně psychická nemoc manželky žalobce a na druhé straně vulgární (a násilné) chování žalobce. Příčinou zásahů do osobnostní sféry žalobce tak nebylo samotné nezákonné trestní stíhání, když toto bylo pro manželku žalobce de facto pouze nástrojem řešení či prostředkem eskalace vzájemných konfliktů. I z výpovědi žalobce se podává, že samotné chování jeho manželky bylo plně způsobilé narušit a narušilo jeho vztahy s dcerou a způsobilo žalobci i problémy v oblasti profesní, které v posledku vyústily v ukončení pracovního poměru. Samotný vztah s manželkou byl narušen dávno před zahájením trestního stíhání a byl sám o sobě příčinou zahájení tohoto stíhání, tedy zde vliv trestního stíhání nelze shledat. Soud tak má za to, že hlavní zásahy v oblasti rodinného života žalobce nastaly v důsledku oboustranných velmi vyhrocených konfliktů žalobce a jeho manželky, na nichž se oba podílely dle zjištění trestního soudu rovnou měrou - což však nelze přičítat k tíži státu, neboť zde dochází k přerušení příčinné souvislosti. Rovněž tak, pokud jde o profesní sféru, pak hlavní zásahy nastaly v příčinné souvislosti s chováním manželky, která kontaktovala kolegy žalobce a informovala je o rodinných problémech ve snaze žalobci uškodit, což se jí zdařilo. Toto jasně vyplynulo jak z výpovědi žalobce, tak z prohlášení pana C. D. V posuzovaném případě pak trestní řízení, jako takové posloužilo manželce jakožto další prostředek k řešení (či eskalaci) vzniklých rodinných problémů a samo nezákonné trestní stíhání tak není příčinou zásahů do osobnostní sféry, ani do profesní sféry žalobce. Tyto závěry jsou podpořeny zejm. listinami čtenými v rámci trestního spisu, z nichž se podává, že vztahy žalobce a jeho manželky byly skutečně oboustranně vyhrocené a že se toto přenášelo i do vztahu rodičů a dcery. Pokud jde o vztahy s dcerou, pak tato sama popisovala opakované vyhrocené konflikty obou rodičů, a to i z doby před zahájením trestního stíhání, kdy sama dcera několikrát fyzicky zasahovala do konfliktů matky a otce, snažila se zabránit eskalaci jejich střetů apod. Tedy nelze mít za této situace za prokázané, že by k narušení vztahů dcery se žalobcem/otcem došlo právě v důsledku trestního stíhání, neboť z provedeného dokazování vyšlo najevo, že vztahy v rodině byly zásadně narušeny již předtím. Soud tak uzavírá, že samotné nezákonné rozhodnutí (nezákonné trestní stíhání) bylo pouze jedním z projevů hluboké rodinné krize, a to nikoliv natolik dominantním, aby toto stíhání (nezákonné rozhodnutí) mohlo být považováno za hlavní a dominantní příčinu zásahů do osobnostní sféry žalobce. Soud v tomto ohledu odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 190/2013, kdy ve vztahu k posuzované věci uzavírá, že podstatnou skutečností, pro kterou došlo k zásahům do osobnostní sféry žalobce, jsou rodinné konflikty, resp. vzájemné chování obou manželů, jež tyto konflikty vyvolává, či chování v průběhu těchto konfliktů; samo trestní stíhání proto právně relevantní příčinou vzniku škody

není. Z provedených důkazů přitom nebylo prokázáno, že by orgány činné v trestním řízení manželku nutily v trestním stíhání pokračovat (toto tvrdil pouze žalobce v rámci své účastnické výpovědi, čemuž soud neuvěřil; z emailu z 16. 10. 2014 pak vyplývá pouze ochota manželky zkusit obnovení soužití (a vzít žalobu zpět), pokud žalobce „začne řešit své problémy s hněvem“, nevyplyvá z tohoto však, že by manželka byla jakkoli proti své vůli nucena k pokračování trestním v řízení). Pro úplnost soud dodává, že ani zásahy tvrzené žalobcem v důsledku předběžných opatření (zákaz styku, zákaz vstupu) nedokládají příčinnou souvislost tvrzené újmy s nezákonným rozhodnutím, neboť k vydání těchto rozhodnutí došlo před nezákonným rozhodnutím a navíc by se muselo jednat o samostatné odpovědnostní tituly (žalobce však toto netvrdil /ani to, že by byla tato rozhodnutí později zrušena/). Pokud jde o zásahy v oblasti sociálního života a zdravotní sféry, pak tyto soud rovněž neshledal v příčinné souvislosti s trestním řízením, ale pokud tyto byly tvrzeny, pak jakožto důsledek rozvratu manželského soužití.

25. Soud zohlednil rovněž charakter trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, když se jednalo ve fázi řízení před soudem o zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 119 odst. 1 a 2 písm. d) trestního zákoníku, přičemž dospěl k závěru, že charakter této trestné činnosti neodůvodňuje přiznání finančního zadostiučinění, neboť samotný charakter této trestné činnosti sice v obecné rovině působí zvýšené společenské odsouzení, nicméně zásahy do osobnostní sféry tvrdil žalobce ve sféře rodinné a pracovní, přičemž jak manželce tak dceři byly tyto konflikty z povahy věci známy a byly právě příčinou trestního stíhání. Pokud jde o sféru profesní, pak o těchto manželka přímo informovala zaměstnavatele a nadřízené žalobce, tedy již samo sdělení těchto informací ze strany manželky bylo způsobilé vyvolat stejnou míru případného odsouzení.
26. Soud dospěl k závěru, že ani délka trestního stíhání, které započalo dne 26. 5. 2015 a bylo pravomocně ukončeno postoupením věci 30. 11. 2017, neodůvodňuje přiznání zadostiučinění v peněžité formě, neboť řízení bylo složité po skutkové stránce, kdy byla vyslýchána celá řada svědků a byly vypracovávány znalecké posudky, tak i po stránce procesní, což souviselo právě s množstvím předvolávaných svědků a nutností tlumočit jejich výpovědi. Rovněž po skutkové stránce bylo řízení složitější, neboť soud musel zhodnotit, zda intenzita chování žalobce naplňuje objektivní stránku předmětného trestného činu či nikoliv.
27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl proto soud k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí a omluva, jichž se žalobci ze strany žalované dostalo v rámci stanoviska žalované ze dne 16. 10. 2018, jsou dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným trestním stíháním. Soud proto zamítl požadavek žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím (trestním stíháním).
28. Úrok z prodlení je odůvodněn § 1968 a § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále i jen „o. z.“), § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 OdpŠk. Žalobce svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy uplatnil u žalované způsobem a v datech uvedených výše (§ 605 odst. 2 o. z.). Soud žalobci přiznal úrok z prodlení z částky 110 594 Kč, kterou žalovaný žalobci jakožto majetkovou škodu uhradil po podání žaloby dne 18.10.2018.
29. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3, § 146 odst. 2 a § 151 odst. 1 o.s.ř. V

souzeném případě byl předmět řízení v tarifní hodnotě 174 291,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) a 124 291,20 Kč za majetkovou škodu). Žalobce byl z pohledu nákladů řízení tarifně úspěšný co do částky 160 594 Kč - tj. v tarifní částce 50.000,- Kč za nemajetkovou újmu (neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce i omluvou či konstatováním porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši /k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013/; žalovaný se přitom omluvil až po podání žaloby a po uplynutí lhůty pro předběžné projednání nároku) a v částce 110 594 Kč (žalovanou uhrazené obhajné po uplynutí lhůty pro projednání nároku, pro něž vzal žalobce důvodně podanou žalobu zpět a soud řízení zastavil). Žalobce tak byl úspěšný v rozsahu 92,14 % a neúspěšný v rozsahu 7,86%, což soud zhodnotil jakožto neúspěch v poměrně nepatrné části a žalobci tak přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši.

31. Žalobci vznikly náklady řízení, které sestávají ze:

- zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč;
- hotových výdajů v podobě cestovného žalobce k ÚJ konanému dne 26.11.2019 ve výši 16 366 Kč (žalobce fakticky pobývá ve [REDAKCE] cestoval letadlem dne 22.11.2019 a 27.11.2019; tvrdí cenu letenek 2 635 [REDAKCE] (přepočteno kurzem ČNB pro listopad 2019 toto činí právě 16 366 Kč); žalobce doložil platbu letecké společnosti ze dne 6.11.2019 ve výši 5 430 [REDAKCE] soud má z těchto skutečností cestovné v tvrzené výši za prokázané);
- odměny za 14x účelně vynaložené úkony právní služby po 8 100 Kč bez DPH (převzetí a příprava zastoupení; žaloba; podání ze dne 12.2.2019, 15.5.2019, 18.6.2019, 4.12.2019 a 4.1.2020; 4x účast na soudním jednání; 3x porada s klientem přesahující jednu hodinu (dle přiloženého potvrzení za dny 23.10.2018, 15.1.2019 a 23.11.2019; soud nepřiznal odměnu za poradu ze dne 1.12.2017, když tato předcházela udělení plné moci), dle § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a), tj. celkem 113 400 Kč bez DPH a 137 214 Kč s DPH;
- paušální náhrada hotových výdajů právního zástupce za 14 úkonů právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu á 300,- Kč, tj. celkem 4 200 Kč bez DPH a 5 082 Kč s DPH;

Tedy celkem 162 662 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 7. ledna 2020

JUDr. Tomáš Bělohlávek v. r.
soudce